KOMISIJOS SPRENDIMAS

2004 m. birželio 30 d.

dėl Švedijos įgyvendintos pagalbos sistemos dėl atleidimo nuo energijos mokesčio nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2004 m. birželio 30 d.

(pranešta dokumentu Nr. C(2004) 2210)

(autentiškas tik tekstas švedų kalba)

(Tekstas svarbus EEE)

(2005/468/EB)

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 88 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą,

atsižvelgdama į Europos ekonominės erdvės susitarimą, ypač į jo 62 straipsnio 1 dalies a punktą,

vadovaudamasi pirma nurodytos 88 straipsnio 2 dalies pirmosios pastraipos nuostata, paprašiusi suinteresuotųjų šalių pateikti pastabas ([1]) ir atsižvelgdama į jų pastabas,

kadangi:

I. PROCEDŪRA

(1) 2003 m. birželio 11 d. laišku Komisija Švediją informavo apie savo sprendimą pradėti procedūrą, nustatytą EB Sutarties 88 straipsnio 2 dalyje dėl gamybos pramonės atleidimo nuo elektros energijos mokesčio.

(2) 2003 m. liepos 9 d. laišku, Komisijos užregistruotu tą pačią dieną (A/34842), Švedija pateikė pastabas dėl procedūros pradėjimo.

(3) Komisijos sprendimas pradėti procedūrą *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* buvo paskelbtas 2003 m. rugpjūčio 9 d. ([2]). Komisija suinteresuotųjų šalių paprašė pateikti savo pastabas dėl pagalbos.

(4) Komisija Švedijos įmonių konfederacijos (*Svenskt näringsliv*) pastabas gavo 2003 m. rugsėjo 29 d.

(5) Švedijos įmonių konfederacijos pastabos buvo gautos nustatytu laiku ([3]) ir Komisijos perduotos Švedijos vyriausybei, kuriai buvo suteikta galimybė pateikti savo nuomonę. Švedija pastabų dėl pateiktų pastabų nepateikė.

II. IŠSAMESNIS PAGALBOS PRIEMONĖS APRAŠYMAS

(6) Energijos mokesčio įstatymas buvo įgyvendintas Švedijoje 1957 m. Pagal įstatymą energijos mokesčiu apmokestinamas iškastinis kuras ir elektra. Mokestis turi teigiamą poveikį aplinkosaugai, skatindamas taupyti energiją ir didinti energijos efektyvumą.

(7) Visą elektros mokestį turi mokėti namų ūkiai, paslaugų įmonės bei gamybos įmonės už elektrą, sunaudotą šildymui, kuris nėra gamybos procesų dalis.

(8) Pagal Energijos mokesčio įstatymo 11 skyriaus 3 straipsnį gamybos proceso metu pramonės veiklai sunaudota elektra (NACE 1 red. C–D skirsniai) yra visiškai atleista nuo energijos mokesčio ([4]). Šiuo metu galiojantis atleidimas įsigaliojo 1993 m. sausio 1 d., t. y. prieš Švedijai įstojant į EEE ir ES. Nuo to laiko jis nesikeitė.

(9) Elektros energijos mokesčio dydis per nagrinėjamą laikotarpį padidėjo nuo 0,198 SEK iki 0,227 SEK už vieną kWh.

([1]) OL C 189, 2003 8 9, p. 6.
([2]) Žr. 1 išnašą.
([3]) Pagal 1971 m. birželio 3 d. Tarybos reglamentą (EEB, Euratomas) Nr. 1182/71, nustatantį terminams, datoms ir laikotarpiams taikytinas taisykles (OL L 124, 1971 6 8, p. 1), ypač jo 3 straipsnį, terminas pastaboms pateikti pasibaigė 2003 m. rugsėjo 10 d. 2003 m. rugpjūčio 15 d. laišku Švedijos įmonių konfederacija paprašė galutinį terminą pratęsti iki 2003 m. rugsėjo 30 d. Komisija jį pratęsė 2003 m. rugsėjo 9 d. laišku.
([4]) Atleidimas taip pat yra taikomas šiltnamių įmonėms. Dėl tokių įmonių atleidimo Komisija priims atskirą sprendimą.

(10) Švedijos valdžios vertinimu, visiškai sumažinus mokestį būtų prarasta apie 11 milijardų SEK mokestinių pajamų (apie 1,19 milijardų eurų) per metus.

(11) Komisija pradėjo procedūrą, nes abejojo, ar tokia priemonė nėra valstybės pagalbos pobūdžio ir dėl įtariamos pagalbos suderinamumo su bendrąja rinka. Komisija buvo tos nuomonės, kad atleidimo nuo mokesčių sistema buvo valstybės pagalba, kaip apibrėžta Sutarties 87 straipsnio 1 dalyje. Komisija abejoja dėl įtariamos pagalbos suderinamumo su Bendrijos rekomendacijomis dėl valstybės pagalbos aplinkos apsaugai ([5]) (toliau – rekomendacijos).

III. SUINTERESUOTŲJŲ ŠALIŲ PASTABOS

Švedijos įmonių konfederacijos pateiktos pastabos

(12) Švedijos įmonių konfederacija yra tos nuomonės, kad elektros ir išmetamųjų CO_2 dujų mokesčiai turėtų būti laikomi dviem tos pačios energijos mokesčių sistemos sudedamosiomis dalimis. Taip turėtų būti todėl, kad šie du mokesčiai yra glaudžiai susiję: siekiant nesukurti pernelyg didelės elektros paklausos, CO_2 mokesčio didinimas turi būti proporcingas atitinkamam elektros mokesčio padidėjimui.

(13) 1993–2004 m. energijos mokestis iš viso padidėjo 27 milijardais SEK (maždaug 3 milijardais eurų). Taip padidėti jis nebūtų galėjęs, jei gamybos sektorius nebūtų visiškai atleistas nuo energijos mokesčio. Taigi dėl visiško atleidimo nuo elektros mokesčio valstybė nepraranda pajamų, t. y. priemonė nėra finansuojama iš valstybės išteklių.

(14) Švedijos įmonių konfederacija laikosi nuomonės, kad Švedijos gamybos pramonės atleidimas nuo mokesčio atitinka sistemos tikslą, kadangi elektra yra didelė šių įmonių sąnaudų sudedamoji dalis ir todėl pramonė turi pakankamai priežasčių ją taupyti. Siekiant išlaikyti Švedijos pramonės konkurencingumą didėjant bendram energijos apmokestinimui, pramonė turi būti atleista nuo elektros mokesčio.

(15) Dėl Švedijos vyriausybės pateiktų priežasčių (21 konstatuojamoji dalis) Švedijos įmonių konfederacija laikosi nuomonės, kad priemonė neiškreipia konkurencijos arba nekelia grėsmės ją iškreipti bei nesuteikia pranašumo tam tikrai gamybai.

([5]) OL C 37, 2001 2 3, p. 3.

(16) Dėl toliau nurodytų priežasčių Švedijos įmonių konfederacija ginčija, kad kai kuriais atvejais pagalba gali būti grąžinta.

(17) Pirma, pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles ([6]), 14 straipsnį išieškota gali būti tik neteisėta pagalbą, kuri to paties reglamento 1 straipsnio f dalyje yra apibrėžta kaip „nauja pagalba, įgyvendinta prieštaraujant Sutarties 93 straipsnio 3 daliai“. Kadangi Komisija savo sprendimo pradėti tyrimo procedūrą 2.2 punkte daro išvadą, kad priemonė yra esama pagalba, pagalba negali būti išieškota *ex tunc*.

(18) Antra, pagalba negali būti išieškota dėl pagalbos gavėjų pagrįstų lūkesčių. Švedijos vyriausybė pasiūlė atitinkamą įstatymą, kurį Švedijos parlamentas patvirtino. Įmonėms nereikėtų abejoti savo parlamento sprendimais. Tai patvirtina ir Komisijos anksčiau patvirtintas sprendimas ([7]), kuriame gamybos sektoriui skirtos priemonės buvo pripažintos bendrosiomis priemonėmis. Be to, 2003 m. spalio 27 d. Tarybos direktyva 2003/96/EB, pakeičianti Bendrijos energetikos produktų ir elektros energijos mokesčių struktūrą ([8]), leis nuo 2004 m. sausio 1 d. stambiems elektros vartotojams taikyti nulinę elektros mokesčio normą. Apdairus prekybininkas turėtų turėti teisę teisėtai tikėtis, kad taip bus ir dvejus metus iki nurodytos dienos.

(19) Trečia, išieškojimas prieštarautų proporcingumo principui. Išieškojimo tikslas – atkurti įtariamai iškreiptą konkurenciją. Kadangi Švedijos įmonių konfederacija nesilaiko nuomonės, kad priemonė iškreipia konkurenciją arba gali ją iškreipti, nėra teisėto visuotinio intereso išieškoti pagalbą. Be to, daugeliui atitinkamų įmonių būtų sunku grąžinti pagalbą, ir negalima atmesti galimybės, kad tam tikroms įmonėms tai gali grėsti bankrotu.

(20) Galiausiai, Švedijos įmonių konfederacija sutinka su Švedijos vyriausybės nuomone (žr. 28 konstatuojamąją dalį), kad Komisija neįvykdė Reglamento (EB) Nr. 659/1999 17 straipsnio 2 dalyje nustatytos pareigos.

([6]) OL L 83, 1999 3 27, p. 1. Reglamentas su pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

([7]) Pvz.: pagalba N 255/96 – Švedija – Energijos akcizo įstatymas (OL C 71, 1997 3 7, p. 10) ir NN 72a/2000 – Švedija – Anglies dvideginio mokesčio tvarkos galiojimo pratęsimas (OL C 117, 2001 4 21, p. 19).

([8]) OL L 283, 2003 10 31, p. 51. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2004/75/EB (OL L 157, 2004 4 30, p. 100).

IV. **ŠVEDIJOS VYRIAUSYBĖS PATEIKTOS PASTABOS**

Atleidimas nuo mokesčių Švedijos gamybos pramonei nesuteikia pranašumo

(21) Švedijos gamybos pramonė sunaudoja daug elektros palyginti su konkurentais kitose šalyse, kurie vietoj jos naudoja anglį arba gamtines dujas. Kadangi daugelyje valstybių narių šie energijos šaltiniai neapmokestinami, Švedija laikosi nuomonės, kad atleisti Švedijos gamybos pramonę nuo elektros mokesčio yra pagrįsta. Be to, Švedijos energijos srities mokesčių lygis yra apskritai didelis palyginti su atitinkamu lygiu daugelyje kitų valstybių narių. Tokio lygio nebūtų buvę įmanoma pasiekti, tam tikrų sektorių neatleidus nuo elektros mokesčio.

(22) Taigi Švedijos vyriausybė nesutinka, kad atleidimas nuo mokesčių Švedijos pramonei suteikia pranašumą, palyginti su kitomis valstybėmis narėmis.

Energijos mokesčių sistemai suderinti reikalingas pakankamai ilgas laikotarpis

(23) 2001 m. kovo 16 d. laišku Švedijos vyriausybė patvirtino rekomendacijų 75–77 punktuose siūlomas atitinkamas priemones.

(24) 2001 m. lapkričio 8 d. Teismo sprendimu dėl Austrijos energijos mokesčio permokos grąžinimo (Byla C-143/99 dėl Adrija-Viena vamzdyno ([9])) buvo išaiškinta, kad tam tikros pramonės šakos atleidimas nuo energijos mokesčio yra valstybės pagalba.

(25) Švedijos vyriausybė nurodo, kad tuomet, kai Švedija patvirtino atitinkamas priemones pagal rekomendacijas, nebuvo aišku, ar priemonė yra valstybės pagalba. Priėmus sprendimą dėl Adrija-Viena vamzdyno bylos, Švedijos vyriausybei tapo aišku, kad priemonė turi valstybės pagalbos srities problemų sukeliančių sudedamųjų dalių. Tačiau Švedija yra tos nuomonės, kad, kadangi energijos mokesčio įgyvendinamas yra sudėtingas, reikia pakankamai daug laiko nuo vyriausybė sprendimo iki iš dalies pakeistų taisyklių įsigaliojimo. Elektros energijos mokestį, kuris atitinka minimalų lygį pagal naują Energijos direktyvą 2003/96/EB, gamybos pramonei planuojama taikyti nuo 2004 m. liepos 1 d.

([9]) 2001 m. lapkričio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-142/99, *Adria-Wien Pipeline GmbH* ir *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH* prieš *Finanzlandesdirektion für Kärnten*, ECR 2001, p. I-8365.

Elektros mokestis ir energijos mokestis turėtų būti laikomi viena mokesčių sistema

(26) Švedijoje energijos mokesčiu yra apmokestinamas iškastinis kuras ir elektra, o CO_2 mokesčiu – iškastinis kuras. Švedijos vyriausybė laiko šiuos mokesčius vienos mokesčių sistemos, kuria siekiama didinti energijos efektyvumą ir mažinti išmetamųjų CO_2 dujų kiekį, dalimis. Taigi Švedijos vyriausybė yra tos nuomonės, kad vertindama suderinamumą su bendrąja rinka Komisija turėtų atsižvelgti į visų mokesčių sistemos dalių mokesčių naštą kartu, o ne atskirai vertinti atleidimą nuo elektros mokesčio.

Siūlydama atitinkamas priemones Komisija nesilaikė Reglamente (EB) Nr. 659/1999 numatytos procedūros. Todėl pagalba nėra neteisėta ir negali būti išieškota

(27) Švedijos vyriausybė yra tos nuomonės, kad ji Komisijai kelis kartus pateikė informaciją, kurioje pristatoma visa atitinkama pagalbos sistema ([10]). Todėl Švedija laikosi nuomonės, kad jos pareiga pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 17 straipsnio 1 dalį pateikti visą būtiną informaciją Komisijos esamas pagalbos sistemų tyrimui atlikti buvo įvykdyta.

(28) Švedijos vyriausybė yra tos nuomonės, kad Komisija pažeidė Reglamento (EB) Nr. 659/1999 17 straipsnio 2 dalį, pagal kurią prieš siūlydama atitinkamas priemones Komisija turi informuoti valstybę narę, jei laikosi nuomonės, kad priemonė tapo nesuderinama su bendrąja rinka. Komisija pasiūlė atitinkamas priemones ne dėl atskirų pagalbos sistemų, bet dėl visų tuo metu, kai įsigaliojo naujosios aplinkosaugos rekomendacijos, galiojusių pagalbos sistemų, nepateikusi tokios informacijos.

(29) Dėl oficialiai netinkamai vykdytos procedūros pagalba nėra neteisėta ir todėl negali būti išieškota.

Išieškojimas būtų apmokestinimas atgaline data, kuris nėra leidžiamas pagal Švedijos konstitucinę teisę

(30) Pagal vyriausybės teisės akto (*Regeringsformen*) 2 skyriaus 10 straipsnio antrą dalį mokesčiu negalima apmokestinti, jei jis nėra grindžiamas nuostata, galiojusia tuomet, kai iškilo aplinkybė, dėl kurios mokestis buvo įvestas.

([10]) Pavyzdžiui, atsakydama į 1996 m. gegužės 7 d. Komisijos laišką (D/50485), Švedijos valdžia pateikė visą Energijos mokesčio įstatymo, kuriame aiškiai numatytas visiškas gamybos sektoriaus atleidimas nuo elektros mokesčių, tekstą. Be to, apibendrinti priemonių aprašymai buvo pateikti Komisijai nusiųstuose 1998 m. balandžio 15 d. ir 1999 m. gegužės 31 d. Švedijos valdžios laiškuose.

(31) Kadangi Švedijos energijos mokesčio įstatymas nenumato taisyklių, pagal kurias gamybos pramonės įmonės privalėtų mokėti elektros mokestį, įstatymo pakeitimas būtų toks apmokestinimas atgaline data, kuris yra neteisėtas pagal Švedijos konstitucinę teisę.

V. PAGALBOS VERTINIMAS

Vertintinas laikotarpis

(32) Sprendime pradėti procedūrą pagal 88 straipsnio 2 dalį Komisija nustatė, kad priemonė buvo esama pagalba, kaip apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 659/1999 1 straipsnio b dalies i punkte, Švedijos įstojimo į Europos Sąjungą metu ir iki 2002 m. sausio 1 d. Švedija aiškiai sutiko su tomis Komisijos pasiūlytomis priemonėmis, pagal kurias visos esamos aplinkosaugos pagalbos sistemos turėjo būti suderintos su rekomendacijomis (77 punktas). Komisija nustatė, kad šiuo atveju to nebuvo padaryta. Todėl Švedijos buvo paprašyta pateikti visas pastabas, kurios galėtų būti svarbios 2002 m. sausio 1 d.–2005 m. gruodžio 31 d. laikotarpio tyrimui.

(33) 2003 m. liepos 9 d. laišku gautos Švedijos vyriausybės pastabose aiškiai aprašytas laikotarpis, apie kurį Komisija paprašė pateikti informaciją. Švedijos vyriausybė pasinaudojo savo teise į gynybą viso laikotarpio atžvilgiu.

(34) Trečiosioms šalims buvo suteikta galimybė pateikti pastabas dėl pagalbos sistemos taikymo tuo pačiu laikotarpiu. Švedijos įmonių konfederacija pateikė pastabas dėl atleidimo nuo energijos mokesčių 2003 m. rugsėjo 29 d. laišku. Taigi trečiųjų šalių teisė pateikti pastabas buvo užtikrinta.

(35) Įstatymu dėl Energijos mokesčio įstatymo pakeitimo (1994:1776) ([11]) bus įvesta nauja elektros mokesčių sistema. Numatoma, kad įstatymas įsigalios 2004 m. liepos 1 d. ir tai 2004 m. balandžio 1 d. laišku ([12]) apie tai buvo pranešta Komisijai. Todėl dėl tos priemonės bus priimtas atskiras Komisijos sprendimas.

(36) Todėl šis suderinamumo su bendrąja rinka vertinimas apima laikotarpį nuo 2002 m. sausio 1 d. iki šiuo metu galiojančios sistemos galiojimo pabaigos.

([11]) „*Svensk författningssamling*“ (SFS) 2003:810.

([12]) Žr. N 156/04 – Švedija – „Energijos mokestis, kuriuos apmokestinama gamybos sektoriaus sunaudota elektra“ (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

Pagalbos buvimas

(37) Kad priemonė būtų laikoma valstybės pagalba, kaip apibrėžta Sutarties 87 straipsnio 1 dalyje, ji turi vienu metu atitikti keturis kriterijus. Priemonė turi teikti pranašumą tam tikroms įmonėms, būti atrankinė, finansuojama iš valstybės išteklių ir turėti įtakos valstybių narių tarpusavio prekybai.

(38) Vertindama, ar priemonė suteikia pagalbos gavėjams pranašumą, Komisija turi palyginti panašioje teisinėje ir faktinėje padėtyje esančias įmones ([13]). Taigi Komisija negali vertinti Švedijos gamybos pramonės padėties palyginti su kita Europos gamybos pramone, tačiau turi vertinti Švedijos gamybos pramonės pranašumą prieš kitų įmonių padėtį Švedijoje. Šiuo požiūriu tai, kad priemonė atleidžia gamybos sektoriaus įmones nuo išlaidų, kurias jos priešingu atveju turėtų mokėti, suteikia įmonėms pranašumą prieš kitus Švedijos pramonės sektorius. Atleisdama nuo mokesčių tik tam tikras įmones, priemonė suteikia pranašumą prieš kitas įmones, o tai gali iškreipti konkurenciją.

(39) Nuo mokesčių atleidžiamos tik gamybos sektoriaus įmonės (NACE 1 red., C–D skirsniai). Europos Teisingumo Teismas nustatė ([14]), kad „nei didelis įmonių, kurioms gali būti taikoma priemonė, skaičius, nei sektorių, kuriems tos įmonės priklauso, įvairovė ir dydis neleidžia daryti išvados, kad valstybės iniciatyva yra bendroji priemonė“. Švedijos įmonių konfederacija nurodo, kad Komisijos sprendimuose dėl pagalbos N 255/96 ir NN 72a/2000 Švedijos CO_2 mokesčio sistema buvo pripažinta bendrąja priemone. Tai nėra teisinga. Pirma nurodytame sprendime nustatyta, kad CO_2 mokesčio sistema yra su bendrąja rinka suderinama valstybės pagalba. Antrajame sprendime numatytas tos pačios sistemos pratęsimas; jis patvirtintas pagal tas pačias nuostatas. Atvirkščiai, remiantis nuoseklia Komisijos praktika ([15]), kurią patvirtina ir Europos Teisingumo Teismo praktika ([16]), daug energijos sunaudojančios pramonės arba tam tikro ūkio sektoriaus atleidimas nuo mokesčių laikomas atrankine priemone. Taigi Komisija daro išvadą, kad atleidimas nuo mokesčių yra atrankinis.

([13]) Žr., pvz., Teisingumo Teismo sprendimą dėl bylos C-143/99 dėl Adrija-Viena vamzdyno, *op. cit.*

([14]) Žr.: byla C-143/99 dėl Adrija-Viena vamzdyno, 48 punktas, *op. cit.*

([15]) 2002 m. balandžio 3 d. Komisijos sprendimas 2002/676/EB, EAPB dėl Jungtinės Karalystės … klimato kaitos mokesčio (OL L 229, 2002 8 27, p. 15); pagalba N 449/01 - Vokietija – „Ekologijos mokesčių reforma … po 2002 m. kovo 31 d.“ (OL C 137, 2002 6 8, p. 24); pagalba N 74/A/02 – Suomija – „Pagalba daug energijos suvartojančioms įmonėms“ (OL C 104, 2003 4 30, p. 9) ir pagalba C 33/03 (buvusi NN 34/03) – Austrija – „2002 m. ir 2003 m. energijos mokesčio grąžinimas“ (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje).

([16]) Žr.: byla C-143/99 dėl Adrija-Viena vamzdyno, *op. cit.*

(40) Komisija laikosi nuomonės, kad priemonės atrankumą sistemos paskirtimi pateisinti negalima, nes tai neatitinka pagrindinės mokesčio paskirties. Priešingai, atleidimas nuo mokesčio – tai aiškus nukrypimas nuo bendros mokesčio struktūros ir paskirties. Mokesčio tikslas – skatinti įmones imtis energijos taupymo priemonių. Net jei atitinkamos įmonės jau nemaža dalimi imasi energijos mažinimo priemonių energijos išlaidoms mažinti, energijos apmokestinimas daro papildomą skatinamąjį poveikį. Energijos suvartojimas apskritai priklauso nuo technologijų, todėl jis yra pastovus tik trumpu laikotarpiu. Paprastai manoma, kad ilgu laikotarpiu, *inter alia*, dėl technologinės pažangos ir naujovių galima pasiekti dar didesnio efektyvumo. Šiuo atveju, kadangi visų sektorių energijos suvartojimas vienodai kenkia aplinkai, gamybos pramonės įmonių, kurios iš esmės taip pat yra teršėjos, atleidimas nuo energijos mokesčio negali atitikti sistemos paskirties.

(41) Priemonė yra valstybės prievolė ir yra finansuojama iš valstybės išteklių, kadangi valstybė sutinka su mokestinių įplaukų praradimu. Komisija nesutinka su Švedijos įmonių konfederacija, kad mokestinių įplaukų neprarandama dėl to, kad iš tiesų sumokėti elektros ir CO_2 mokesčiai padidėjo. Priešingai, padidinus mokesčių normą dėl atleidimo nuo jų prarandama daugiau mokestinių įplaukų.

(42) Bent kai kurie pagalbos gavėjai vykdo veiklą sektoriuose, kuriuose vyksta valstybių narių tarpusavio prekyba. Todėl priemonė gali turėti įtakos prekybai ir iškreipti konkurenciją.

(43) Komisija daro išvadą, kad priemonė yra valstybės pagalba pagal Sutarties 87 straipsnio 1 dalį.

Pagalbos suderinamumas su bendrąja rinka

(44) Komisija toliau laikosi pozicijos, kad elektros mokestis negali būti vertinamas kartu su CO_2 energijos mokesčiu. Kaip nurodyta sprendime pradėti procedūrą pagal 88 straipsnio 2 dalį, tai ji daro dėl dviejų priežasčių. Pirma, CO_2 mokesčiu nėra apmokestinamas suvartojama elektra. Antra, elektros mokestis neturi tokio pat skatinamojo poveikio išmetamųjų CO_2 dujų mažinimui kaip CO_2 mokestis, nes Švedijoje 90 % elektros yra pagaminama atominėse ir hidroelektrinėse. Taigi elektros mokestis turi būti vertinamas atskirai.

(45) Iki 2001 m. gruodžio 31 d. pagalbos sistema buvo esama valstybės pagalba, kaip apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 659/1999 1 straipsnio b dalies i punkte. Tačiau pagal rekomendacijų 77 punktą bei Švedijai sutikus su atitinkamomis priemonėmis visa esama valstybės pagalba aplinkos apsaugai turėjo būti suderinta su rekomendacijomis ne vėliau kaip iki 2002 m. sausio 1 d.

(46) Švedijos vyriausybė yra tos nuomonės, kad naujai energijos mokesčių sistemai, kuri būtų suderinta su rekomendacijomis, įgyvendinti reikalingas pagrįstai ilgas laikotarpis. Pirma, nuo termino pagalbos sistemai suderinti su rekomendacijomis ir pakeistos energijos mokesčių sistemos įsigaliojimo praėjo 2,5 metai. Nors Komisija pripažįsta, kad energijos apmokestinimas yra iš esmės sudėtingas, ji yra tos nuomonės, kad 2,5 metų laikotarpis yra nepagrįstai ilgas. Antra, Švedijos vyriausybė nepasinaudojo galimybe pratęsti terminą rekomendacijoms dėl tam tikrų priemonių įgyvendinti, kaip kad padarė Prancūzija ir Vokietija ([17]). Atvirkščiai, 2001 m. kovo 16 d. laišku Švedijos vyriausybė sutiko su Komisijos pasiūlytomis atitinkamomis priemonėmis. Jei Švedijos vyriausybė negalėjo iš dalies pakeisti pagalbos sistemos per nustatytą terminą, ji galėjo sutikti su atitinkamomis priemonėmis, išskyrus jų taikymą atitinkamai pagalbos sistemai.

(47) Todėl remdamasi rekomendacijomis Komisija įvertintino pagalbos suderinamumą. Sprendime pradėti procedūrą Komisija išreiškė nuomonę, kad neatrodo, jog būtų taikytinos kitos leidžiančios nukrypti nuostatos, kaip numatyta Sutarties 87 straipsnio 2 arba 3 dalyse. Ši nuomonė turi būti pagrįsta vykdant procedūrą pagal 88 straipsnio 2 dalį. Vykdant šią procedūrą nebuvo nurodyta naujų aplinkybių, kurios būtų sumažinusios Komisijos sprendime pradėti oficialią tyrimo procedūrą išreikštas abejones. Todėl Komisija daro tokią išvadą.

(48) Rekomendacijų 51.2 papunktis leidžia 51.1 papunkčio nuostatas taikyti tuo atveju, jei mokestis turi apčiuopiamą teigiamą poveikį aplinkos apsaugai ir kai nukrypti leidžianti nuostata tampa būtina dėl pastebimo ekonominių sąlygų pasikeitimo, dėl kurio įmonės patenka į ypač sunkią konkurencinę padėtį. Energijos mokesčiu siekiama skatinti taupyti energiją ir didinti energijos efektyvumą. Dabartinė Švedijos energijos mokesčių sistema nesikeitė nuo 1993 m. Šiuo atžvilgiu priemonė nustato nuo galiojančio mokesčio, kuris buvo įvestas patvirtinus mokestį, nukrypti leidžiančią nuostatą. Todėl jai taikomas rekomendacijų 51.2 papunktis, kuriame daroma nuoroda į 51.1 papunktyje numatytus suderinamumo kriterijus.

([17]) OL C 34, 2002 2 7, p. 13.

(49) Laikotarpiu nuo 2002 m. sausio 1 d. iki 2003 m. gruodžio 31 d. taikoma rekomendacijų 51.1 b papunkčio antroji įtrauka, nes mokestis – tai nacionalinis mokestis, kuris taikomas, kai nėra Bendrijos mokesčio. Pagal tą nuostatą įmonės, kurioms taikoma sumažinta mokesčių norma, turi sumokėti didžiąją nacionalinio mokesčio dalį. Tuo siekiama, kad jos ir toliau turėtų paskatą gerinti aplinkosauginį veiklos efektyvumą. Tai išplaukia iš 51.1 b papunkčio pirmosios pastraipos, kuria leidžiama sumažinti suderintą mokestį, jei mažesnius mokesčius mokančios įmonės iš tiesų sumoka daugiau negu Bendrijos minimalios normos, formuluotės „siekiant skatinti įmones gerinti aplinkos apsaugą“. Atleidimo nuo mokesčio rezultatas – nulinė mokesčio už gamybos sektoriaus gamybos proceso metu sunaudotą elektrą norma. Todėl Komisija gali daryti išvadą, kad įmonės nesumokėjo didžiosios nacionalinio mokesčio dalies. Todėl negalima laikyti, kad šiuo metu galiojanti priemonė 2002 m. sausio 1 d.–2003 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu atitiko rekomendacijas. Kadangi ji nėra suderinama ir pagal kitas nuostatas, ji turi būti laikoma nesuderinama su bendrąja rinka.

(50) Kaip paminėta 18 konstatuojamojoje dalyje, Direktyva 2003/96/EB įsigaliojo 2004 m. sausio 1 d. Toje direktyvoje aiškiai nurodomas aplinkos apsaugos tikslas (žr. visų pirma 3, 6, 7 ir 12 konstatuojamąsias dalis). Todėl Komisija laikosi nuomonės, kad Direktyvoje 2003/96/EB nustatyto minimalaus apmokestinimo lygio taikymas suteiks įmonėms paskatą gerinti aplinkos apsaugą. Todėl Komisija taip pat gali sutikti su minimalaus apmokestinimo lygio taikymu, kaip lygiaverčiu didžiajai nacionalinio mokesčio daliai, kaip reikalaujama rekomendacijų 51.1 b papunkčio antroje įtraukoje. Todėl 2002 m. sausio 1 d.–2003 m. gruodžio 31 d. laikotarpiu su bendrąja rinka gali būti laikoma suderinama tik ta Švedijos priemonės dalis, pagal kurią pagalbos gavėjų mokėtinas mokestis atitinka Direktyvoje 2003/96/EB nustatytas minimalias apmokestinimo normas. Todėl nesuderinama pagalba atitinka sumą, gautą pritaikius Direktyvoje 2003/96/EB numatytą minimalų apmokestinimo lygį.

(51) Laikotarpiu nuo 2004 m. sausio 1 d. iki galiojančios sistemos galiojimo pabaigos svarstomas mokestis yra suderintas pagal Direktyvą 2003/96/EB. Todėl taikytina rekomendacijų 51.1 b papunkčio pirmoji pastraipa. Pagal šią nuostatą mokesčio sumažinimas gali būti pripažintas, jei įmonių iš tiesų sumažinus mokestį mokama suma yra didesnė už Bendrijos minimalią sumą. Pagal Direktyvos 2003/96/EB 10 straipsnį nustatytas minimalaus elektros apmokestinimo lygis lygus 0,5 euro už vieną verslo reikmėms sunaudotą MWh. Šiuo atveju nebuvo laikomasi nustatytos minimalaus elektros apmokestinimo normos. Pagal tos pačios direktyvos 17 straipsnio 2 ir 4 dalis apmokestinimo lygį sumažinti iki nulio leidžiama, kai juo naudojasi daug energijos naudojančios įmonės, kurios yra sudariusius susitarimus ar lygiaverčius susitarimus, kuriais jos įsipareigoja vykdyti priemones, skirtas pasiekti aplinkos apsaugos ar energijos efektyvumo didinimo tikslų, kurie būtų lygiaverčiai tiems, kurie būtų pasiekti, jei būtų laikomasi Bendrijos minimalių mokesčių normų. Šiuo atveju nulinio apmokestinimo taikymo sąlygos nėra įvykdytos. Todėl galima laikyti, kad ir po 2004 m. sausio 1 d. yra suderinama tik ta Švedijos priemonės dalis, pagal kurią pagalbos gavėjai turi mokėti Direktyvoje 2003/96/EB nustatytas minimalias mokesčių normas.

(52) Todėl Komisija daro išvadą, kad nuo 2002 m. sausio 1 d. iki dabar galiojančios nukrypti leidžiančios nuostatos galiojimo pabaigos priemonė yra suderinama su rekomendacijomis ir Direktyva 2003/96/EB. Nesuderinama pagalba yra lygi sumai, gautai pritaikius Direktyvoje 2003/96/EB nustatytą minimalų lygį.

Su bendrąja rinka nesuderinamos pagalbos išieškojimas

(53) Nustačius, kad neteisėtai suteikta valstybės pagalba yra nesuderinama su bendrąja rinka, pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 14 straipsnio 1 dalį ji turi būti išieškota iš pagalbos gavėjo. Grąžinus pagalbą, tiek, kiek tai įmanoma, bus atkurta prieš ją suteikiant buvusi konkurencinė padėties. Tai, kad pagalba suteikta pagal nacionalinę teisę, kaip kad paprastai būna, neturi įtakos pagalbos išieškojimui, nes Bendrijos teisė yra viršesnė už nacionalinę teisę.

(54) Tačiau Reglamento (EB) Nr. 659/1999 14 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „Komisija nereikalauja išieškoti pagalbos, jeigu tai prieštarautų bendrajam Bendrijos teisės principui“. Teisingumo Teismo praktika ([18]) ir Komisijos sprendimų priėmimo praktika nustatyta, kad, jei dėl Komisijos veiksmų pagalbos gavėjas turi pagrįstų lūkesčių, kad pagalba buvo suteikta pagal Bendrijos teisę, nurodymas išieškoti pagalbą pažeistų bendrąjį Bendrijos teisės principą.

([18]) 1987 m. lapkričio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje 223/85, *Rijn-Schelde-Verolme (RSV) Machinefabrieken en Scheepswerven NV* prieš Europos Sąjungos Komisiją, ECR 1987, p. 4617.

(55) Užtikrinti, kad, siekiant užkirsti kelią konkurencijos iškreipimui, nacionalinės priemonės būtų suderinamos su Bendrijos valstybės pagalbos taisyklėmis, vadovaujantis Sutarties 88 straipsnio 3 dalimi, pranešti Komisijai apie visas valstybės pagalbos priemones ir susilaikyti nuo jų įgyvendinimo, kol jos nebus išnagrinėtos – valstybės narės pareiga. Iš esmės įmonės negali remtis pagrįstais lūkesčiais, jei valstybės pagalba yra neteisėta. Net jei įmonės ir galėtų sėkmingai remtis nacionaliniais įstatymais, kurie, net jei jie buvo priimti sąžiningai, bet nėra suderinami su valstybės pagalbos taisyklėmis ir todėl iškreipia konkurenciją, nebūtų pasiektas Bendrijos valstybės pagalbos kontrolės tikslas.

(56) Teismo sprendime 265/85 dėl „*Van den Bergh en Jurgens BV*“ prieš Komisiją bylos ([19]) nustatyta: „…visi prekybininkai, kuriems institucija suteikė pagrįstų lūkesčių, gali remtis pagrįstų lūkesčių apsaugos principu. Kita vertus, jei apdairus ir išmanantis prekybininkas galėjo numatyti Bendrijos priemonės, kuri gali turėti įtakos jo interesams, priėmimą, jis negali remtis minėtu principu, jei priemonė yra priimama.“.

(57) Švedijos valdžia yra tos nuomonės, kad pagalba neturėtų būti išieškota, nes Komisija neįvykdė Reglamento (EB) Nr. 659/1999 17 straipsnio 2 dalyje nustatytų pareigų. Šiuo atveju esamai pagalbai suderinti pagal naujas rekomendacijas Komisija valstybėms narėms pasiūlė visas jų esamas aplinkosaugos pagalbos sistemas su rekomendacijomis suderinti ne vėliau kaip iki 2002 m. sausio 1 d. Teismų praktika patvirtinta, kad toks rekomendacijose pateiktas pasiūlymas yra vienas iš būdų nuolatiniam ir periodiniam bendradarbiavimui vykdyti, pagal kurį Komisija kartu su valstybėmis narėmis, turi nuolatos nagrinėti esamas pagalbos sistemas ir siūlyti joms taikyti atitinkamas priemones ([20]). Komisijos ir kiekvienos valstybės narės susitarimas dėl išsamaus visų esamos pagalbos sistemų sąrašo nebūtų praktiškas, todėl tikslinga valstybėms narėms palikti atsakomybę suderinti pagalbos sistemas, ypač atsižvelgiant į tai, kad jos dalyvauja rengiant naujas rekomendacijas ir prieš joms įsigaliojant gerai žino, kokios įtakos jos turės esamoms pagalbos sistemoms. Šiuo atveju Švedijos valdžia tvirtina, kad Švedija Komisiją informavo apie pagalbos sistemą, pavyzdžiui, pateikdama Komisijai visą Švedijos energijos mokesčio įstatymą. Komisija yra tos nuomonės, kad minėtoji informacija buvo pateikta ir panaudota kitu tikslu ir kad taip informacija jokiu būdu negali būti pateikiama vietoj oficialaus pranešimo, kurio reikalauja Sutarties 88 straipsnio 3 dalis.

(58) Švedijos įmonių konfederacija tvirtina, kad pagalba yra esama pagalba ir kad todėl jos negali būti reikalaujama išieškoti. Komisija laikosi nuomonės, kad priemonė buvo esama pagalba tik iki 2001 m. gruodžio 31 d. Nuo 2002 m. sausio 1 d. pagalba tapo nauja pagalba, nes ji turėjo būti suderinta su rekomendacijomis. Todėl Komisija nesutinka su Švedijos įmonių konfederacijos pateiktu teiginiu.

(59) Taigi Komisija nesilaiko nuomonės, kad Švedijos pateikti argumentai suteikia pagrindo priimti išieškojimo nenumatantį sprendimą. Tačiau pagal Teismo praktiką Komisija turi savo iniciatyva atsižvelgti išimtines aplinkybes, dėl kurių pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 14 straipsnio 1 dalį ji galėtų nepriimti įsakymo išieškoti neteisėtai suteiktą pagalbą, jei toks išieškojimas prieštarauja bendrajam Bendrijos teisės principui, tokiam kaip pagalbos gavėjų pagrįstų lūkesčių gerbimas.

(60) Pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 19 straipsnį atitinkamos priemonės tampa valstybėms narėms privalomos tik tuomet, kai jos sutinka atitinkamas priemones įgyvendinti. Tai patvirtinta teismų praktika ([21]). Taigi priemonės statuso pasikeitimas iš esamos pagalbos į naują pagalbą buvo Švedijos vyriausybės sutikimo su rekomendacijose pasiūlytomis atitinkamomis priemonėmis pasekmė.

(61) Remiantis Reglamento (EB) Nr. 659/1999 26 straipsnio 1 dalimi galima manyti, jog dėl to, kad Komisija nepaskelbė Švedijos vyriausybės sutikimo su rekomendacijomis, kai kurie pagalbos gavėjai galėjo sąžiningai tikėti, kad nagrinėjama nacionalinė priemonė tebebuvo laikoma esama pagalba. 26 straipsnyje nurodyta, kad Komisija skelbia trumpą pranešimą apie „sprendimus, kuriuos ji priima pagal 18 straipsnį, jį siejant su 19 straipsnio 1

([19]) 1987 m. kovo 11 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje 265/85, *Van den Bergh en Jurgens BV* ir *Van Dijk Food Products (Lopik) BV* prieš Europos Sąjungos Komisiją, ECR 1987, p. 1155, 44 punktas.

([20]) 2002 m. birželio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-242/00, Vokietijos Federacinė Respublika prieš Europos Sąjungos Komisiją, ECR 2002, I-5603, 28 punktas.

([21]) Byla C-242/00, Vokietijos Federacinė Respublika prieš Europos Sąjungos Komisiją (*op. cit.*); 1996 m. spalio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-311/94, *IJssel-Vliet Combinatie BV* prieš *Ministre van Economische Zaken*, ECR 1996, p. I-5023, 36 ir 37 punktai; 2000 m. spalio 5 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-288/96, Vokietijos Federacinė Respublika prieš Europos Sąjungos Komisiją, ECR 2000, p. I-8237, 62–65 punktai.

dalimi“. To paties reglamento 18 straipsnyje nurodoma, kad „Jeigu Komisija … padaro išvadą, kad atitinkama pagalbos sistema neatitinka arba daugiau nebeatitinka bendrosios rinkos, suinteresuotajai valstybei narei ji pateikia rekomendaciją, siūlančią taikyti atitinkamas priemones“. Minėto reglamento 19 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad jei valstybė narė pritaria pasiūlytoms atitinkamoms priemonėms, Komisija „tą faktą įregistruoja“ ir informuoja apie tai valstybę narę.

(62) Komisija nepaskelbė kiekvienos valstybės narės sutikimo su rekomendacijoms įgyvendinti Komisijos pasiūlytas atitinkamas priemones. Todėl Komisijai sunku įrodyti, kad pagalbos gavėjai buvo tinkamai informuoti apie Švedijos vyriausybės duotą sutikimą ir dėl to iš esamos į naują pasikeitusį pagalbos statusą. Tačiau Komisijos sprendimo pradėti procedūrą pagal 88 straipsnio 2 dalį paskelbimo dieną pagalbos gavėjams turėjo būti aišku, kad priemonė nebėra esama pagalba ir kad ji galėjo būti nesuderinama su rekomendacijomis. Šiuo atveju paskelbimo diena – 2003 m. rugpjūčio 9 d.

(63) Atsižvelgdama į visas šias aplinkybes, Komisija daro išvadą, kad šiuo atveju sprendimas išieškoti pagalbą, suteiktą prieš sprendimo pradėti tyrimo procedūrą paskelbimo dieną, prieštarautų pagrįstų lūkesčių apsaugos principui. Todėl, vadovaudamasi Reglamento (EB) Nr. 659/1999 14 straipsniu, Komisija nusprendžia nereikalauti grąžinti 2002 m. sausio 1 d.–2003 m. rugpjūčio 8 d. suteiktos pagalbos.

(64) Taigi turėtų būti grąžinta pagal šią pagalbos sistemą po 2003 m. rugpjūčio 9 d. suteikta pagalba.

VI. **IŠVADA**

(65) Komisija laikosi nuomonės, kad nuo 2002 m. sausio 1 d. Švedija neteisėtai įgyvendino Energijos mokesčio įstatymą (1994:1776) be pakeitimų, pažeisdama įsipareigojimą, kurį ji prisiėmė sutikusi su Komisijos pasiūlytomis atitinkamomis priemonėmis, ir EB Sutarties 88 straipsnio 3 dalį.

(66) Pagalbos sistema yra valstybės pagalba, kaip apibrėžta Sutarties 87 straipsnio 1 dalyje.

(67) Nuo 2002 m. sausio 1 d. pagalba yra nesuderinama su rekomendacijomis, ypač jų 51.1 b papunkčio antrąja pastraipa ir visomis kitomis nukrypti leidžiančiomis nuostatomis, kaip numatyta Sutarties 87 straipsnio 2 ir 3 dalyse. Kadangi iš esmės nėra kitų priežasčių pagalbos sistemai laikyti suderinama, ji yra nesuderinama su bendrąja rinka.

(68) Pagal Reglamento (EB) Nr. 659/1999 14 straipsnio 1 dalį neteisėtai išmokėta pagalba turėtų būti išieškota. Šiuo atveju išieškojimo laikotarpis turėtų prasidėti Komisijos sprendimo pradėti procedūrą dėl šio atvejo pagal 88 straipsnio 2 dalį paskelbimo dieną ir baigtis naujos energijos mokesčių sistemos įsigaliojimo dieną, t. y. turėtų būti išieškota 2003 m. rugpjūčio 9 d.–2004 m. birželio 30 d. suteikta pagalba.

(69) Šis sprendimas taikomas nagrinėjamai pagalbos sistemai ir turi būti įgyvendintas nedelsiant, ypač dėl visos atskiros pagal šią sistemą suteiktos pagalbos išieškojimo. Komisija taip pat pažymi, kad sprendimas dėl pagalbos sistemos neturi įtakos galimybei, kad atskira pagalba, atsižvelgiant į konkrečias jos aplinkybes, gali visa ar iš dalies būti laikoma suderinama su bendrąja rinka (pavyzdžiui, todėl, kad atskirai pagalbai taikomos *de minimis* taisyklės, jas siejant su būsimu Komijos sprendimu arba vienos iš nukrypti leidžiančių nuostatų tvarka),

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Švedijos pagal Energijos mokesčio įstatymą (1994:1776) po 2002 m. sausio 1 d. suteiktas atleidimas nuo mokesčių yra valstybės pagalbos sistema, kurią Švedija įgyvendino neteisėtai, pažeisdama EB Sutarties 88 straipsnio 3 dalį. Su bendrąja rinka yra nesuderinama ta tokios pagalbos dalis, pagal kurią pagalbos gavėjai neturi mokėti Direktyvoje 2003/96/EB nustatytų minimalių mokesčių. Kadangi nėra taikytina jokia kita nuostata dėl suderinamumo, minėtoji pagalba turi būti laikoma nesuderinama su bendrąja rinka.

2 straipsnis

Švedija panaikina 1 straipsnyje nurodytą pagalbos sistemą tiek, kiek ji ir toliau kelia padarinius.

3 straipsnis

1. Švedija imasi visų būtinų priemonių 1 straipsnyje nurodytai pagalbai išieškoti iš pagalbos gavėjų.

2. Švedija nuo šio sprendimo patvirtinimo dienos panaikina visą nesumokėtos pagalbos mokėjimą.

3. Išieškojimas vykdomas be pratęsimo ir nacionalinės teisės numatytomis procedūromis, jei jos leidžia nedelsiant ir veiksmingai įgyvendinti šį sprendimą.

4. Į išieškotiną pagalbą įtraukiamos palūkanos, skaičiuojamos nuo dienos, kurią pagalba buvo išmokėta pagalbos gavėjams, iki jos sugrąžinimo dienos.

5. Palūkanos apskaičiuojamos pagal Komisijos reglamento (EB) Nr. 794/2004 ([22]) 9–11 straipsnių nuostatas.

4 straipsnis

Švedija Komisija per du mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą praneša apie jam įvykdyti planuojamas priemones ir priemones, kurių jau buvo imtasi. Ji šią informaciją pateikia naudodamasi šio sprendimo 1 priede pateikta anketa.

5 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Švedijos Karalystei.

Priimta Briuselyje, 2004 m. birželio 30 d.

Komisijos vardu

Mario MONTI

Komisijos narys

([22]) OL L 140, 2004 4 30, p. 1.

1 PRIEDAS

Informacija apie Komisijos sprendimo 2005/468/EB įgyvendinimą

1. **Bendras pagalbos gavėjų skaičius ir bendra išieškotina pagalbos suma**

1.1. Išsamiai paaiškinkite, kaip bus apskaičiuota iš atskirų pagalbos gavėjų išieškotina pagalbos suma:

— pagrindinė suma,

— palūkanos.

1.2. Nurodykite bendrą pagal šią pagalbos sistemą suteiktos neteisėtos pagalbos sumą, kuri turi būti išieškota (bruto pagalbos ekvivalentais, kainos, kt.).

1.3. Nurodykite bendrą pagalbos gavėjų, iš kurių pagal šią pagalbos sistemą neteisėtai suteikta pagalba turi būti išieškota, skaičių.

2. **Planuojamos arba įgyvendintos priemonės pagalbai išieškoti**

2.1. Išsamiai aprašykite, kokios priemonės yra planuojamos ir kokių priemonių jau buvo imtasi nedelsiant ir tinkamai pagalbai išieškoti. Prašom taip pat, kai tinka, nurodyti priemonių, kurių buvo imtasi arba kurios yra planuojamos, teisinį pagrindą.

2.2. Iki kada pagalbos išieškojimas turi būti užbaigtas?

3. **Informacija apie atskirus pagalbos gavėjus**

Toliau pateiktoje lentelėje nurodykite smulkią informaciją apie kiekvieną pagalbos gavėją, iš kurio turi būti išieškota pagal pagalbos sistemą neteisėtai suteikta pagalba.

Pagalbos gavėjo pavadinimas	Suteikta neteisėtos pagalbos suma (*) Valiuta:	Grąžinta suma (**) Valiuta:

(*) Pagalbos gavėjui išmokėta pagalbos suma (bruto pagalbos ekvivalentais; … m. kainomis).
(**) Grąžinta bruto suma (įskaitant palūkanas).